

Helmut Weigel

Velký rozhovor s Helmutem Weigelem

jako vzpomínka na bratry Weigelovy

Helmut Franta Weigel (*1930)

Heinz Hynek Weigel (*1934 ...2000)

Na snímku z vrcholu Rauschensteinu bratři Hynek a Helmut Weigelovi

Jaké byly začátky tvého lezení?

V mé době to nebylo jako dnes, kdy se malé děti učí lézt na umělých stěnách – to tenkrát ještě nebylo. My jsme chodili s klukama, ani se nedá říct lézt, jen s prádelní šňůrou na Pastýřskou stěnu, nevěděli jsme přesně na co vlastně ta šňůra je, považovali jsme ji jako za horolezecké lano a tam jsme se plácali - pokoušeli se o lezení.

Až v roce 1946 přišel za mnou jeden z těch kluků (jmenoval se Horst Kahl) co jsem s nimi chodil právě na Pastýřskou stěnu a zeptal se mě: „Hele, nešel by jsi se mnou zítra lézt?“ no a já samozřejmě, myslel jsem jako vždycky. A on povídá „Ale doopravdy!“. Já se ptám: „Jak doopravdy?“ Odpověď byla: „Uvidíš“. No a druhý den přišel ještě s jedním starým horolezcem - Němcem, který se jmenoval Prautsch a s ním jsme šli do Bělé a moje první cesta v tomto složení byla „Stará cesta“ na „Sestry“ – to byl můj začátek lezení.

To Ti bylo 16 roků, co Tvůj bratr?

Brácha byl o 4 roky mladší a ten začal lézt až o dva roky později tj. 1948, to jsem tenkrát oslovil ještě Karla Krombholze, se kterým jsme v té době jako kluci chodili hrát fotbal a tak, to už pro nás bylo takové otravné, a tak jsem se ho zeptal: „Nešel by jsi někdy lézt?“ Karel

řekl že jó, no a já ho vzal, samozřejmě do Bělé na Sestry, jako já jsem začínal. Ještě dnes, když se podíváš pod severní spáru na Sestrách, tak tam najdeš vytesáno ve skále „KK 18.4.1948“ – to je Karel Krombholz, kdy začal lézt. No v té době začal s námi lézt i brácha.

Hynek Weigel na Jehle nad Českou Kamenicí

Helmute, Ty jsi začínal na Pastýřské stěně a později v Bělé, ale podle průvodců na Pastýřské stěně vznikly cesty až v letech 1973 až 1978. Kde jste přesně lezli?

My jsme lezli spíše na západním okraji Pastýřské stěny, tam je to nižší a hlavně kvůli našemu vybavení, ale taky vím, že jsme lezli i pod restaurací (*dnes Nebíčko pozn. red.*) není to těžké tak za III., takovou spáru, domnívám se, že nahoře traverz vlevo pod převisem a vylezeš přímo u restaurace. Nevzpomínám si přesně rok, ale to už jsme tenkrát lezli.

Co jsi lezl v letech 1946-1948 před začátky bráchy a Karla?

Chodil jsem s tím panem Prautschem, kterému mohlo být tak kolem 35 roků, od kterého jsem odkoukal jak se navázat, jak slanit, založit smyčku nebo jak smotat lano, i když to vybavení nebylo nic moc. Prautsch lano měl, ale když jsme chodili s Karlem, tak jsme měli lano, že když jsme slaňovali, tak jsme ho dali čtvermo, aby se nepřetrhlo. Karabiny hasičský a tak.

Jak jste se navazovali na lano, měli jste lezačky?

Lezačky jsme také neměli, obdivovali jsme Němce, kteří měli lezačky - ty s tou konopnou podrážkou. Po každém lezení se musely zalátat. My jsme lezli v kečkách. Navazovali jsme se už na hrudník. V té době už bylo známo, že navazování na pas je nebezpečné. Ze začátku na vůdcovský uzel až o několik let později pak dračí smyčka. Slaňovali jsme Dülferovým sedem.

Kam jste chodili lézt a jak jste se do skal dopravovali?

Průvodce v té době žádný nebyl, jenom pan Prautsch měl Ferhmanna a s ním jsme chodili do Labáku, Bělé a trochu po okolí. S ním jsem v roce 1946 vylezl poprvé na Vojtěcha. A tak v těch začátcích jsme chodili jen tam, kde jsem to trochu znal. Později jsme objevovali okolní oblasti např. Hřensko – Křídelní stěny (Velký Pravčický kužel, Homole, Beckstein a Lovecká trubka). Po odchodu Němců jsme měli obavy, kam budeme chodit lézt, že budeme lézt dokola na ty věže co známe. Skutečnost je ale jiná – nedá se to ani pořádně všechno zlézt za celý život.

Do Hřenska jsme jezdili parníkem a po okolí (Labák, Bělá) pěšky, později pak na kole. Také do okolí Hruboskalska, Příhraz jsme jezdili na kole.

Jak byly „vybavené“ vrcholy?

Vrcholy, ty staré klasické, byly vybaveny stěnovými i slaňovacími kruhy celkem v dobrém stavu, každý vrchol měl knížku většinou z roku 1939 a většinou SBB (Saský horolezecký svaz). Před válkou se o vrcholy starali Němci. Za války už pak ne. Výstupů v této době bylo málo, jen sporadicky, většinou za rok tak, třeba Vojtěch - 3 výstupy.

Působili v oblasti starší lezci, a jak se k Tobě chovali? V jakých horolezeckých oddílech jsi s bráchou působil?

V oblasti jsem neznal žádné starší lezce, proto jsme také v roce 1949 založili horolezecký oddíl HOS-Podmokly. To bylo v Ostrově. To už jsem měl horolezeckého průvodce Piláta, kde byly všechny oblasti celé republiky mj. Labské údolí – Vojtěch VI, VII, VII ale i Tatry – Gerlach II, I I, IV, také tam byly oblasti, kam se moc nechodilo třeba Lubenské údolí, no alespoň něco. Jiní průvodci nebyli. Abych se vrátil, byli jsme v Ostrově lézt a tam byl Karel Světelský, to byl první vedoucí oddílu, byl to takový trochu organizátor. Jeho otec byl také v Sokolu, tak k tomu měl blízko. Ten dopomohl založit oddíl HOS-Podmokly (srpen 1949). Pak asi kolem roku 1952, to byla éra fabrik a Sokol nepřipadal v úvahu tak jsme založili Spartak Podmokly (vedoucí já) a pak (asi rok 1955) Lokomotiva Děčín (vedoucí L.Holpuch, pak S.Balíček, pak Z.Janků a pak Hozák). Nejlepší kolektiv byl na začátku, to nás bylo málo, jak nás přibývalo tak vznikaly samostatné skupiny a party a už jsme nebyli tak jednotní.

Byla pravidla lezení, kterými jste se řídili?

Pravidla lezení byly napsané, jen v německém Fehrmannovi – první horolezecký průvodce v Sasku měl popsání pravidla. Pravidla a výchovu jsme ze začátku přebírali od Prautsche a Hankeho. Neexistovalo šlápnout nebo se chytit kruhu i lano ze shora nepřipadalo v úvahu. My sami jsme pak prosazovali čistotu lezení nejen v oblasti, ale v rámci celého horolezeckého svazu, ovšem to se nám nikdy na pískovcích nepodařilo. Mohu říct, že my jsme byli taková „tvrdá linie“.

Našel se někdo, kdo by tato pravidla nedodržoval a jak byl potrestán?

V našem oddíle ne, nás bylo málo a pořád jsme chodili spolu a znali jsme se a už jsme věděli kdo na co má a kdo ne. Ale našli se třeba, byť si ho vážím, lezl jsem s ním a i jsme udělali spoustu významných výstupů v horách, vynikající lezec a reprezentant J.Mlezák, který na písku nebyl zas až tak dobrý a snažil se držet v té špičce, občas udělal prvovýstup a zatloukl kruh ze skoby – což bylo v té době proti pravidlům. Pak ne já, ale třeba Erich Wrbíků šel a kruh pilkou na železo uřízl. To byl jeden případ na Klárce za dlouhý čas, nebylo to jako dnes v tom měřítku. Všechno se člověk také nedozví.

Porušil jsi někdy pravidla, ale upřímně?

Ne. Za to by mi to nestálo. I když byla rivalita. Jednou se nám s bráchou naopak stalo a to v Ostrově na Vztyčené věži, v údolní stěně jsme dali smyčku, nějak nám to nešlo vylézt a tak, že to dolezeme za týden. No a za týden už to bylo vylezené (Budín, Matras) – dnes Vzhůru sokolící VI. Smyčka tam určitě byla, nemohla vypadnout, my jsme přes ní slaňovali. Věděli, že to bylo rozdělané. No ale to byla výjimka.

Angažoval jsi se také v ČHS?

Tehdy byla Krajská horolezecká sekce, kde jsem dělal ze začátku v metodické komisi. Tato sekce měla také své reprezentační družstvo (UL, TP, MO, DC), ve kterém byli 4 děčínáci. Později jsem dělal předsedu metodické komise a pak jsem byl předseda krajské sekce, asi dva roky. Také jsem působil v trenérské radě. Pak jsem působil v metodické komisi ČHS a nakonec jsem byl předsedou metodické komise ČHS, ale to bylo později. Potom jsem z této funkce odstoupil, asi kolem roku 1984. Dělal jsem pro ČHS také cvičitelské kurzy. Při dojíždění do Prahy na jednání mi ČHS proplatil cestu, dostal jsem stravné a v práci jsem byl omluvený a ten den refundovaný. V metodické komisi ČHS se nám podařilo (s V. Sloukou) prosadit natočení 3 metodických filmů. Jeden z nich byla technika pískovcového lezení, jediná nevýhoda bylo, že nebyl barevný. Taky jsem dostal, to bylo v období komunismu, různé plakety a vyznamenání a takový blbosti, ale mezi nimi jsem dostal nejdříve bronzový a pak stříbrný za zásluhy o rozvoj Československé socialistické tělovýchovy, no ale né každý to má.

Kam si jezdil lézt nejraději?

Hlavně Labák a Hřensko a do Bělé v týdnu – tam jsem byl domácí. Ale nemohu říct, že bych nerad jezdil do Rájce nebo Ostrova. Ale Labák a Hřensko to bylo naše, o to jsme se starali taky jako vrcholová komise.

Jakou jste měli s bráchou průpravu?

Brácha ten na cvičení a trénování moc nebyl, on byl takový talent od Pánaboha. Ale zase se to projevovalo tak, že když neměl svůj den, tak raději šel domů. Já už za Sokola chodil do tělocvičny a cvičil silové cviky a později jsem se spojil s vodákama – kánoistama (F.Říha, Vršovský,...-byli 6. na olympiádě v Římě) a s těmi jsem makal a tak jsem jistou fyziku měl. Umělé stěny jako dneska to nebylo. Ale určitý bouldering byl, dělali se traverzy kousek (tak 1 až 2 metry) nad zemí - na to byl specialista Standa Balíček, který nás dokázal vyhecovat k těm nejtěžším krokům. Také jsme hodně trénovali na lyžích na sjezdovkách. Libor Holpuch pořádá oddílové závody na Komáří vížce v kombinovaném slalomu. A do Tater se jezdilo s lyžemi, většinou se stanem, s jídlem na týden a lezeckou výstrojí. Pod stěnu s lyžemi, pak jsi zdolal vrchol, slezl a rychle zpátky na lyžích ke stanu – to byla výhoda. Až později běžky, ale to už se začaly jezdit první závody - „Zlatý cepín“ v Liberci, „Jizerská padesátka“, „Stříbrná skoba“, „Po hřebenech Krkonoš“, bohužel v Děčíně nás nebylo tolik, proto jsme tyto závody jezdili i s vodákama.

V kolika letech jsi se oženil a jaký to mělo vliv na Tvoje lezení?

Ženil jsem se v 31. letech, takže dost pozdě. Vydržel jsem dlouho. Sňatek prakticky moje lezení vůbec neovlivnil. Pak, až byly děti, tak trochu ano.

Jak bratr?

Bratr, ten se ženil hodně pozdě, až po padesátce. Děti neměl. Z této stránky byl na tom lépe, mohl lezení věnovat více času.

Kolik jsi udělal prvovýstupů? A kolik brácha? Kdo víc?

Určitě brácha. Já na prvním asi tak 50. Brácha udělal daleko těžší i v Sasku, asi tak 150.

Dělali jste cesty na střídačku?

Ne. Snad jen jednu, a to Západní hranu na Beckstein.

Jaké máš svoje nejtěžší prvovýstupy?

Hřebenový kužel – Varianta Východní hrany VII; Strážce Jílového dolu – SZ cesta VII.

A brácha?

Určitě Skříň – údolní Vzpomínková cesta VIIc (VIIIa). Tam žádná cesta nevedla, tak vlastně odevřel celou údolní stěnu. A řadu dalších. Např. Protěžová věž – Stěna snů VII, Kamzičí hrot – Jižní stěna VIIb, Königspitze v Německu – Náhorní stěna VIIb (IXb). Ale to jsem byl vždycky s ním.

Kam si jezdil nejvíce lézt?

Kromě Saska a našeho pískovce, určitě do Tater. Tam jsme jako děčínáci už měli dobré jméno. V té době jsme všechny nejtěžší cesty vylezli. Když jsme přijeli do Tater, hlavně v zimě, tak Slováci např. Psotka nebo Gálffy říkali: „Jé děčínáci jsou tady, co nám zase vyžerou“.

Co jsi nejtěžšího v Tatrách vylezl?

Myslím si, že zrovna s J. Mlezákem v Severní stěně – Šádek - Bocek Malého Kežmarského štítu. To byl první zimní přelez. Myslím si, že je to za VI. Nebo Lapinský komín na Galerii, třetí přelez.

Udělal jsi nějaký prvovýstup v Tatrách?

V Tatrách ne. Většinou jen první zimní přelezy.

Byl jsi ještě v nějakých jiných horách?

Kupodivu se to někdy povedlo, ale to byl cvičitelský kurz první třídy a to musely být velehory, takže jsme byli v Ötztálských Alpách.

Lezli jsme Severní stěnu na Widlspitze, nebo Severní stěnu Similaunu, kterou jsme jeden den vylezli, a druhý den to celý vyjelo. V Julských Alpách, to jsme tam byli s bráchou – ono se to málokdy povedlo, že jsme tam byli oba dva, to jsme vylezli Čopův pilíř v severní stěně Triglavu. Sice v létě, ale to napadlo asi 20 čísel sněhu. Asi v 58. roce jsem byl na Kavkaze, tam se spíš podařilo dostat – já jsem byl politicky nespolehlivý, to byl první zájezd Československých horolezců. Vylezli jsme Džantugan severozápadní žebro za 3b. 5b tam v tu dobu bylo nejtěžší, takže nic moc extra, ale byla to moje první, bez dvou metrů, čtyřtisícovka. Na Elbrusu jsme byli, ale normálkou. Pak jsem tam byl ještě dvakrát. Lezli jsme Nakratau severní žebro 4b – dlouhá cesta s těžkým a složitým sestupem. Později pak jsem byl na Mont Blanku, ale klasickým chodákem. Na Matterhornu jsem byl, Italskou cestou nahoru a Švýcarskou dolů, takový přechod. Nejvýš jsem byl na Pamíru v roce 1978 ve výšce 6500 m.

Jak na tebe zapůsobila výška? Bylo Ti špatně, točila se Ti hlava?

Docela ano, V Tatrách nic, od 3500 do 4000 m nic, ale pak už to je znát. Malátnej a hlava bolí, je třeba se trochu zaklimatizovat. Byli lidi, který na tom byli hůř a některý líp. Takže nejvýš 6500 m.n.m., tenkrát se nám to nepovedlo, to asi víš, spadnul Franta Chlumský to byl náš vedoucí, tak to bylo dost poznamenaný a tak jsem se na vrchol Pik Lenina nedostal. Tenkrát si myslím, že bych se na něj asi vyškráb.

Na Pamír jsi určitě letěl, a kdo to zaplatil?

Letěli jsme přes Moskvu a platil to krajský svaz a dělali jsme brigády, natírali nad Ústím nějaké konstrukce, a přispělo nám i spoustu organizací mezi nimi i KSČ, které právě zařizoval Franta, proto taky ten Franta za každou cenu musel být na vrcholu – byl v takovém morálním tlaku. Na vrchol došel a za tmy při sestupu asi zabloudil a spadl do severní stěny, která je dlouhá 2000 m.

Kde byl brácha nejvyšš?

Na Kavkaze a Pamíru nebyl. Byl na Matterhornu, na Mont Blancu. Lezl na Piz Badile Casina.

Do které České nepískovcové oblasti jste jezdili nejvíce?

Bořeň. Moc né, ale občas v zimě. Třeba s J. Mlezákem jsme na Bořni dělali Severní pilíř první přelez, mordovali jsme se tam sedm a půl hodiny. Byli jsme se podívat ve Svatém Jáně pod skalou a v Srbsku, nebo na Svatoškách, na Kozelci u Žlutici a jinde. Ale nejvíce na pískovce.

Spadl jsi někdy?

Do kruhu nikdy. Na zem ano, to bylo na St'atým majorovi v Tisé na Staré cestě, to tam nebyl ten kruh, co je tam teď, a tak blbě, že jsem si narazil kříž a kostrč. Chodil jsem chvíli ohnutej.

Co brácha?

Brácha, co já vím, on chodil dost sám – to víš, on dokázal vylízt sólo Severní na Vojtěcha a slízt dolů Starou cestou, bez lana a to lezl se sebezajištěním na Hradní náhorní spáru a nad kruhem než se dostal do spáry tak tam vypadl. Na zem spadl, to vím určitě, na Vosím hnízdě na Severní hraně, to je IV., nějak mu to ujelo a spadl mezi šutry – myslel, že neodejde. On dělal i prvovýstupy sám, třeba na Houbu tu sedmu co tam má a ta je dost těžká, já jsem dělal třetí přelez.

Jaká byla mezi vámi rivalita?

Ně to nebyla. Já byl silový typ lezce, dělal jsem nářadový tělocvik, ve 13 a 14 jsem v této disciplíně závodil. Kdežto brácha to byl lezeckej technik, antityp sportovce – dá se říct, hubenej jen kost a kůže, vypadal až podvyživenej a přesto dokázal takový výkony. On byl šílenej idealista a měl to hrozně rád.

V životě jsou veselé chvíle, máš nějaký veselý zážitek?

To asi neřeknu nic nového. Veselé chvíle, to bylo když toužíš vylézt na nějaký vrchol nebo nějaké cesty a po čase se Ti to podaří to jsou ty dobré chvíle. Ale většinou když to člověk hold dosáhne, už je to pryč, a už zase myslíš na něco dalšího. A další plány. Nebo když se Ti narodí dítě. Horší je to, když hold je tady smrt, nejen ve skalách, dnes už mohu říct smrt mých kamarádů horolezců a bohužel včetně mého bráchy. Přestože byl mladší - to mě vzalo dost.

Ale vzpomínám si, když jsme začínali lézt, tak jsme věřili s Karlem na syrová vejce, před výstupem jsme je pili na ex. Jednou jsme byli ve Hřensku, vybalujeme výzbroj a najednou se

hlava Karla ztratila v batohu. Hlava se vynořila a všichni se smáli. Rozbily se vejce, a jak to chtěl zachránit (vylízt) měl všechno na vousech.

Jaké bylo tvé povolání, jakou si měl v životě práci?

V životě jsem měl štěstí, když to tak dnes vidím. Zkraje jsem byl vyučený technický sklář, dělal jsem neonový reklamy. Pak v ZPA a pak u silnic. To jsem měl svoji motorku a kontroloval jsem, zda někdo neničí třeba značky. Každý den ráno jsem odevzdával hlášení. Efekt prakticky nebyl žádný. Takže času spoustu. Pak v nákupu no a potom jsem šel do technických služeb dělat vedoucího do střediska skály. To bylo moje hobby a tak jsem byl svým pánem. A tam jsem zůstal do důchodu to je prakticky do sametové revoluce.

Byl jsi ještě po revoluci někde v horách?

Konečně jsem se dostal do Dolomit, kam jsem tu možnost před tím, bohužel, neměl, no a lezli jsme tam taky pěkné cesty, třeba Innerkoflerturm, Dibonovu hranu a další. A vloni jsme byli na Mont Seratu v Musala a ve Francii kolem Marseile. S Hynkem jsme byli také v Kaisern.

Jaký máš názor na současné dělání cest, povídá se, že se dělají ze shora, leze se s magnésiem, místo kruhů se dávají atd.?

Co na tohle mám říct? Magnézium, to se mi vůbec nelíbí, škodí, to je snad přece prokázané. Prostě je to svinstvo a to na písek nepatří. Borháky se mi taky nelíbí a cesty dělané shora, to už vůbec ne a takové cesty, že šáhneš krok vlevo a jsi v jiné cestě to taky ne. Uznávám, že ta mládež chce taky dělat cesty, hledá terény, to já беру, ale tímhle stylem ne.

Jaký máš názor na různé horolezecké srazy?

Já to akceptuji, ale vyznavač nejsem. Chápu Rudu Zabilku, který chtěl zpopularizovat Labské údolí a taky svoje cesty, protože pověst Labáku byla, že je to těžké, bez kruhů, špatně jištěné aj., ale ten kdo to zná tak ví, že to není až tak pravda. Bylo to trochu přísněji klasifikované než jinde, to se dá říct – ALE! To je způsobené tím, že první cesty dělali Sasíci, který doma u sebe už měli těch svých cest dost a tak, když udělali cestu u nás, v cizině, tak to tvrdě posoudili, aby se ukázali, jak jsou dobří. Ze začátku to šlo, ale jak bylo více jak 200 lidí, to už bylo přece jen moc. Šel jsem jen splnit oddílovou povinnost jako člen oddílu. Myslím si, že horolezectví je sport individuální a nevím jestli v takovém množství lidí je potřeba ty srazy dělat.

Kteří spolulezci byli Tvými tzv. životními?

To záleží na určitém období. Ze začátku to byl rozhodně Karel Krombholz, s ním jsme chodili a jezdili na kole lézt, třeba do těch Příhraz, na Hruboskalsko a jinam. Ze začátku jsem všechno dělal s Karlem Krombholzem. Pak byli další jako například Zdeněk Janků, Venca Slámů s tím hlavně do Tater, Standa Balíček, v pozdějším věku Lad'a Rysků, Günter Schneider a celým mým životem tady byl můj brácha Hynek, se kterým jsme asi lezli nejvíc a nejdéle.

Přátelství vždycky stměl nějaký mimořádný zážitek, na který vzpomínáš nejčastěji?

Je toho víc, ale např. s Karlem si vzpomínám v Tatrách - on to měl vylezený v létě Puškášův pilíř - v zimě to přežené nebylo, říkali jsme si uděláme první zimní přelez. Karel Krombholz, Venca Slámů, Radek Kotalů a já, mazali jsme tam. Ještě vím, spali jsme na Váze, tam byl Zdeno Zibrin a Josef Psoťka a o půlnoci jsem se šel kouknout ven, jaký je počasí. Nebylo jasno, trochu zasněžilo, šel jsem si zpátky lehnout a zpozoroval jsem Psoťku jak stojí za mnou a čekal „co se bude dít“. V půl pátý ráno jsme vstávali a šli jsme na ten pilíř. Karel říkal: „To bude v pohodě, když jsem to lezl v létě to byla sranda“, dole trochu položené až pak na hoře jsou 2 nebo 3 délky trochu těžší. No a s tím jsme na to šli. Špatně jsme se vybavili, naše chyba - já neměl ani svetr. Už nás měl děsit jen ten sestup. Z Galerky to v zimě není až tak jednoduché. To jsme ještě netušili, co nás čeká. V létě to položené, to co měli během chvilky přeběhnoutý, to bylo hrozný, bylo to v ledu a zasněžené, v těch podmínkách těžký - to nám trvalo šíleně dlouho, s Karlem jsme se tam střídali a tvrdě jsme bojovali o

každý metr. Víím, že nahoře v těch převisech to bylo už lepší, ale než vylezeš na Galerku, tak tam byla návěj - to jsem lezl zrovna já a musel jsem se prokopat tunelem na vrchol. Vylezli jsme na Galerku a byla tma. Sestup dolů to bylo vyloučeno. Neměli jsme žádné jídlo ani pořádné oblečení a dost zima. Udělali jsme záhraby, konopná lana pod sebe, já s Radkem, Karel s Vencou. Noc, to ti nebudu ani povídat, vždyť to znáš jak to je, hrozná – Radkovi omrzly palce u nohou, myslím, že Vencovi taky, a teď ráno ty lana, to byl drát. Strašný. Nakonec se nám podařilo sestoupit, myslím, že přes Pustou lávku do České doliny, protože slaňovat s těmi lany, to se nedalo. A víím, že kluci nám přišli naproti a dost nám pomohli, protože my jsme na tom byli fyzicky - dost vyčerpaní, plus zima a plus to žádné jídlo, jsme na tom byli dost zle. Ale dneska musím říct vlastní blbosti. Podcenili jsme to. Nevyplatí se to, mohlo to dopadnout dost zle. Rozhodně nás to stmelilo a určitě jsme měli důvod k oslavám.

Nebo, to k tomu vybavení. Při soustředění širšího reprezentačního družstva Československého horolezeckého svazu v Tatrách v Bielovodské dolině v souvislosti s tou výzbrojí, kdy na trhu skoro nic nebylo, tak si to vyráběl každý sám. A tenkrát byli v módě kladivocepíny. Na soustředění jsem lezl s Radanem Kuchařem Severní Vysokou, taky docela dobrá, těžká cesta 550 m vysoká, a Radan měl kladivocepín, který si vyráběl sám nebo nechal udělat a on taky nebyl zrovna fyzicky dost zdatný, takže odlehčený co nejlehčí cepín a když sekal trochu ten led někde, tak dvakrát seknul, pak musel vyndat kladivo, protože se mu ten kladivocepín ohnul, musel ho zase narovnat. A zase dvakrát seknul a takovým způsobem asi ta výzbroj vypadala. I takový špičkový horolezec měl v té době takovouhle výzbroj.

Jaký máš názor na vrcholovou komisi, je potřeba?

VK to je, myslím, jednoznačné, musí bejt. VK jsme měli vždycky, taky jsem jí dělal předsedu a byl jsem i v SZ oblastní komisi, když to bylo kolikrát složitý, zvlášť v těch pravidlech, který nebyly jednotný. Takže člověk je někdy znechucen, že ty úspěchy nejsou takový, jaký by člověk čekal, nebo nejsou adekvátní tomu úsilí, které do toho dá. Ale rozhodně musí bejt, protože někdo se musí starat o kruhy, když už nic jiného, musí se starat o vrcholové knížky, aby byl alespoň trochu nějaký přece pořádek. Čili jednoznačně VK musí bejt. A musí posuzovat přece i nové cesty a v nich osazení kruhů a všeho.

Byl by jsi jí ochoten pomoci, v rámci Tvých možností?

Asi bych už nechtěl být jejím členem, ale pokud je něco nebo bylo něco potřeba, co bych já mohl dělat, tak to udělám velice rád. Velice rád, protože Ti můžu říct zase z druhé strany, protože zase nějaké spojení s těma Němcema mám, tak právě říkali, že doteďka tam u vás nebylo nic, ale teď už se tam začíná něco dít, i když na odpověď od VK čekáme příliš dlouho. Jestli je jazyková bariéra, tak klidně pomohu. Vždyť jsem v tom dělal, i ty průvodce jsem dělal. Dělal jsem do toho prvního českého průvodce od Jedličky, pak jsem dělal tuto oblast do průvodce Severní Čechy od Slouky a taky když dělal průvodce Dietmar Heinicke pro Němce Labské pískovce, tak jsme na něm dělali s bráchou.

Chodíš ještě lízť?

Chodím lízt, snažím se lízt. Když mám chuť, tak většinou není s kým, byl jsem i sám, (třeba Houbu v Bělé), ale ani tam bych nechtěl už spadnout, protože dneska když spadnu, tak kdo ví, jestli mi to koleno ještě sroste nebo noha. Člověk když v tomto věku nad tím přemýšlí tak je to těžký. Láďa Rysků dokud chodil, tak to bylo dobrý, ještě tak vloni nebo předloni, to jsme se domluvili a jeli jsme třeba na Všemilskou. Žádný velký výkony, ale snažím se. To ještě než

Hynek umřel, to taky s Láďou, jsme dělali na Rauchenstein tu Jižní cestu. Nebo Velkou věž tu Starou cestu jsem vyvedl a taky tam nesmíš spadnout, že jo zrovna. Ale na to jsme my byli dost zvyklí, my jsme si moc nemohli dovolit padat.

Jaké poselství bys předal dalším generacím?

Já si myslím, že my jsme ty skály měli především rádi a milovali je a to, myslím, že je základ všeho. Protože když ty skály a vůbec i tu přírodu budu mít rád a vidět nejen ty skály, tu cestu, ale taky tu kytku, která je vedle cesty, ten výkon i s estetickým hlediskem nějak spojit, dát dohromady. To je myslím ten cíl, který by měl mít každý jako základní, hlavní myšlenku. Myslím si, že není dobrý, pokud lezec propadne jen tomu vylízt jen tu nejtěžší cestu a jinak neuvidí kolem nic. Z toho všechno vlastně vychází. Když tohle to budu milovat, nebudu to vidět jen jako tělocvičné nářadí, a vím, že i ta skála žije, tak se k ní taky budu chovat férově. To, myslím, že je ta hlavní myšlenka. My jsme byli prostě idealisti a možná i trochu fanatici, se dá skoro říct, ale myslím, že i takoví musejí být a že to je zapotřebí. A s tím pak všechno souvisí, dodržovat pravidla a zachovat skály i pro další generace. A ještě jedna rada: „Ještě žádný mistr z nebe nespadl, ale ze skal už hodně“.

Díky za rozhovor a přeji Ti pevné zdraví a hodně krásných dní ve skalách.

Pro CAO News 4/2022 Vladislav Prcek Nehasil, uveřejněno se svolením CAO News.

<https://www.horydoly.cz/files/caonews0204.pdf>

